

Džeina Tamuleviča

Zilie jūras vērši

Saule vēl bija nedaudz redzama cauri mākoņiem, taču pāri jūrai pamazām klājās tumsas blāķis. Kāpu kārklos sāka ķerties nelielas miglas vērpētes, gaiss joprojām bija silts un tvanīgs. Kurpēm stiegot baltajās smiltīs, tuvojos viļņu iezīmētajai līnijai. Un tur jau viņi bija. Vispirms viļņos rēgaini pavidēja apsūbējušas liras, peldējušas ūdeņos, kopš trojiešu flote devās apdziedātajos karagājienos, kopā ar amforām skalojušās pa visām pasaules jūrām. Taču tās nebija liras: pamazām no ūdens cēlās masīvi, burbuļu ieskauti purni, virs kuriem greznojās bronzas krāsas ragi. Lielās acis atspīdēja pēdējos saules staros – valgas un mežonīgas. Iemirdzējās metāliski zilganas aprises, zem biezās, ūdens piesūkušās ādas dinamiski kustējās nospriegoti muskuļi. Zilie jūras vērši bija sanākuši krastā, spēcīgie augumi klusi šķēla ūdeni, kas arvien vairāk sāka mutuļot, kamēr milzīgās radības peldēja tuvāk un tuvāk krastam. Klusie ūdens šļaksti sajaucās ar dobjū baurošanu, un visa piekraste pamazām pamira. Viņi pa vienam nāca ārā no ūdens, ūdens kārtiņa ap monumentālajiem torsiem mirdzēja, piešķirot lielajiem dzīvniekiem pārpasaulīgu, viegli zilu spozmi. Nostājušies raupjajās smiltīs, viņi lūkojās uz pilsētas pusi kā pēdējais vēl nepakļautās dabas izaicinājums civilizācijai.

Krastmala pamazām pildījās cilvēkiem. Cauri retajiem, vēja izpluinītajiem krūmiem noskatījos, kā pa smiltīm brien meitenes gaišās un gaisīgās kleitās, jauni vīrieši atrotītām piedurknēm un noskrandušos šortos. Cienījama paskata pāri tik nopietnām sejām, it kā dotos parakstīt pašus svarīgākos līgumus savā dzīvē. Pat pa dažam sirmgalvim, kas kliboja cauri sanestajām smilšu sērēm, balstoties uz spieķa vai mazbērna pleca. No sākuma pa vienam, diviem, mulsi ķiķinot, tad jau lielākos bariņos.

Baltā strēle starp cilvēkiem un dzīvniekiem kļuva arvien šaurāka. Vērši savu pozīciju nemainīja, zilie sāni vāri spīdēja mēness gaismā. Tie stāvēja klusi, uzmanīgi un nesatricināmi. Ja arī kāds pārgalvīgāks paspēra kaut mazu soli pāri iedomātajai līnijai, blakusstāvētāji ar ragiem neuzkrītoši pabīdīja tos atpakaļ. Dažam nāsis cilājās arvien straujākā tempā, muskuļotie sāni trīcēja. Viņi gaidīja, izvelbtās acis nenolaižot no divkājainajiem. No jūras kāpa ārā pēdējie milzeņi, it kā iepriekš būtu norunājuši – tie stājās cits citam blakus, līdz, cik pustumā ļāva saskatīt mēness vārā gaismiņa, viņi aiz tiem vairs nebija redzami gandrīz līdz horizontam.

Tikmēr cilvēki nāca un nāca. Gaisu šķēla viedtālrunu indīgās gaismiņas, nepārtraukti klikšķēja fotoaparāti, gluži vai fiziski varēja sajust, kā pa mobilo sakaru viņņiem uz sociālajiem tīkliem traucas simtiem fotogrāfiju un video. Pūlis nervozi čaloja, ik pa brīdim bija dzirdami neveikli smieklīgi. Parādījās arī pirmie televīziju autobusiņi, kuri pēc apstāšanās sāka nekavējoties peilēt gaisu ar zumošajiem satelītšķīvjiem, lai būtu pirmie, kas visai pasaulei parādīs tos, kas jau bija kļuvuši par gandrīz aizmirstu mītu. Debesis ar sēcošiem tarkšķiem par savu

ierašanos paziņoja militāristi, helikopteri riņķoja pāri visu galvām, ar prožektoriem izgaismojot gan zilo vēršu robustās galvas, gan sanākušo bālās sejas, kuras mākslīgajā gaismā šķita vēl groteskākas, ar nervoza mākslinieka iezīmētām grimasēm.

Pamazām no jūras puses sāka pūst asas vēja aukas, smilšu graudiņi lidinājās starp cilvēku un dzīvnieku stāviem, ķeroties matos un apmiglojot skatu. Gluži kā pirms uzbrukuma – nejauši nodomāju, tveroties starp pašķidrajiem krūmiem un mēģinot nomierināt elpu; vēl paguvu pasmaidīt – jā, tiešām, esmu kā uzvilкта stīga, cik banāli. Un tad viss sākās.

Pat nepamanīju, kurš pirmais pārkāpa neredzamo frontes līniju, taču vienā brīdī cilvēki gluži vai metās vēršiem virsū, mēģinot kaut uz brīdi tiem pieskarties, ieelpot jūras brīvību, noglaust spīdīgos, zīdainos sānus, noslīdināt roku pa bronzas krāsas ragiem. Zilie, kalniem līdzīgie dzīvnieki kļuva arvien mierīgāki, glaudās gar kāriģajām rokām, iepriekš strikti izturētā līnija sāka ļodzīties un šķelties. Vēršu krācieņi mijās ar jaunu meiteņu sajūsmas spiedzieniem. Pamazām liedagā sāka skanēt mūzika, sākās spontānas dejas, gluži kā no nekurienes parādījās karstu pīrādziņu un saldās tējas tirgotāji. Arī es gāju viņiem arvien tuvāk un tuvāk tāpat kā visi pārējie, mēģinot fiksēt mirkļus ar telefonā iebūvēto kameru, tāpat kā visi pārējie, ielādēju bildes *Instagram* un sūtīju visai pasaulei, lepojoties ar vēsturisko brīdi, ko esmu piedzīvojusi. Arī telefons gluži vai atdzīvojās, simtiem “like” un “favorite”, ziņas nāca no draugiem Turcijā, ASV, Brazīlijā, komentāri bija cits par citu sajūsminātāki. Es tuvojos savas dzīves svarīgākajam notikumam, un vērši bija no

manis vien pārdesmit metru attālumā. Joprojām atceros pret mēnesi izslietos ragus, varenos plecus, tik dzīvnieciski cilvēcisko skatienu un smago kāju lēnos soļus. Un tad man sareiba galva, horizonts sāka trīcēt un raustīties. Lēca saule, visi tēli izgaisa tās spožajā gaismā, un ļaužu čalas pārtapa monotonos, elektroniskos pīkstienos.

Es atvēru acis, un prātā man joprojām bija ainas ar zilajiem jūras vēršiem. Tik spilgti atcerējos jūras gaisu, ļaužu čalas un smieklus, mūziku, galu galā – smiltis uz kājām un zvaigznes virs galvas. Paskatījos savā telefonā. Un tur viņi bija, visi skaistie jūras vērši ar visām zvaigznēm un mēnesi, un smiltīm, un jūru. Simtiem atzinības zvaigznišu *Instagram*, tikpat daudz uz augšu pavērstu ikšķišu *Facebook*, desmitiem “retvītu” *Twitter*. Pie sevis pasmaidīju un atvienoju sensorus, kas manu prātu bija sasaistījuši ar vienu no tūkstošiem relaksācijas programmu. Pilnīga Prāta Pārvaldības Programma jeb “četri P” jau gadiem bija kļuvusi par civilizācijas neatņemamu sastāvdaļu. Jo īpaši naktīs, kad vai ikviens izmantoja iespēju pasūtīt sapņus.

No sākuma mēs visi bijām kā mazi bērni, priecājoties par neierobežotajām iespējām, ko sniedza starptautiskais tīmeklis, – mēs varējām paust viedokli, slēpjoties aiz izdomātiem vārdiem, tajā pašā laikā pilnībā publicējot savu dzīvi dažādos sociālajos tīklos; viedtālruni kļuva par personības neatņemamu sastāvdaļu, un nekas nebija noticis, ja par to nebija paziņots visai pasaulei. Pat ja kāds draudēja, ka šādi pakļaujam sevi pilnīgai kontrolei, neviens to tā īsti vērā neņēma, jo tā bija izklaide un bija jautri. Pamazām parādījās dažādi servisi, kas sociālajos tīklos uzbūra ilūziju par tavu aktīvo dzīvi, tā ceļot

personīgo statusu, kamēr tu pats klusi sūci vīnu pie kādas pagalam banālas filmas. Pēcāk radās iespēja ar viedtālruna palīdzību tiešām dzīvot šo iluzoro aktīvo dzīvi, jo projām malkojot vīnu – bija nepieciešams tikai tālruna pieslēgums centrālajai nervu sistēmai, un tu nokļuvi aizraujošā filmā bez drāmām un negācijām. Filmā, kas pamazām kļuva par tavu un manu realitāti. Es vairs nezinu, kurā brīdī mana dzīve ir īsta, un es pat nezinu, vai šobrīd es šo rakstu vai tikai sapņoju, ka rakstu. Tāpat neatkarīgi no tā, kas ir nosapņots un kas nav, es pamodīšos un šo failu atradīšu sava e-pasta sadaļā “sent”. Taču šorīt es pamodos gandrīz pa īstam.

Katrs rīts sākas gluži kā pēc algoritma – telefonā iebūvētais modinātājs, kas liegi raida impulsus centrālajai nervu sistēmai, liek pamosties ķermenim un prātam. No sākuma parādās gaisma – gluži kā saullēkts, tikai šoreiz gaisma nāk no iekšpuses, līdz vairs nevari noturēt acis ciet. Vēl, man esot pusguļus gultā, samtaina sievietes balss – es pat nezinu, kāpēc izvēlējos sievietes balsi, taču vienā brīdī mosties tukšā gultā, klausoties nedaudz piesmakušā vīrieša tembrā, bija nedaudz mulsinoši – nolasa laika ziņas, pastāsta jaunākos notikumus, kas publicēti vietnēs, ko abonēju, kā arī īpaši man piemeklētu informāciju no citiem resursiem. Pārbaudu visus e-pastus, palūkoju, kas jauns redzams draugu profilos. Samiļoju kaķi, kurš gan ar neuzticību raugās uz telefonu, kas klusītēm mirgo uz naktsskapīša. Kaķim telefons nepatīk, izdevīgos brīžos viņš mēģina to nogāzt. Tas gan līdz šim nav izdevies, jo ierīce stingri nofiksējas pie jebkuras virsmas. Esmu vecmodīga – tomēr izvēlējos īstu un dzīvu murrātāju, kurš gan ikdienā sagādā diezgan daudz klapatu.

Tomēr tas ir īstāk un mīļāk salīdzinājumā ar pūkainajiem mājrobotiem, kurus jebkurā brīdī var izslēgt un nolikt tumšā skapī. Nu, un zināmu atbildību arī rada. Izdzeru glāzi ūdens ar citronu koncentrātu. Ieslīdinu kājas aitādas čībās un eju uz vannas istabu – viegla duša, pēc tam uzkāpju uz svariem, kas vienlaikus izmēra asinsspiedienu, nosaka ķermeņa masas indeksu, un, kad jau esmu virtuvē, uz ledusskapja displeja pārraida šodienas ieteicamo ēdienkarti. Protams, to var ignorēt, taču es esmu nolēmusi beidzot reizi par visām reizēm tikt galā ar tiem pāris liekajiem kilogramiem, kas ikdienā dzīvot netraucē, taču brīžiem, paskatoties spogulī, liek nedaudz saviebties. Kafija un ūdenī vārīta putra. Vai apelsīnu sula no koncentrāta, zaļā tēja un omlete no olu pulvera. Protams, pārtikas programmā ir pieejamas arī citas versijas, taču es neesmu gatava piekrāmēt savu virtuvi ar visādām kvinojām, avokado vai tik banālo pienu – kurš taču mēdz saskābt. Brokastis apriju pie datora, vēlreiz pārļausot, kas pasaulē noticis. Tikmēr uzliktās austiņas skenē manu smadzeņu darbību, prognozējot, kādas būs šodienas sajūtas, un piedāvā attiecīgu mūzikas listi, ko klausīties ceļā uz darbu. Reizēm es iespīlējos un, ja man tiek piedāvāts kas ļoti dzīvespriecīgs, izvēlos ko tumšu un melanolisku. Vai, ja atskaņotājā iebirst virkne instrumentālu un apcerīgu melodiju, iespējuju pleilisti, kurā skan mūzika no pašām saulainākajām vasaras ballītēm. Taču bieži neatļaujos uzvesties tik ģeķīgi – visi mani veselības mērījumi ik rītu nonāk arī Korporācijā, un mans boss, lai arī pārāk bieži nepārbauda, vai esmu izdarījusi visu, lai darbavietā nonāktu maksimāli stabilā un neitrālā gara un organisma stāvoklī, brīžos, kad pieķer

kādu ignorējam Labas Dzīves ieteikumus, saīgst un velta pat piecpadsmiit minūšu pārrunām par to, cik neapdomīgi ir pārkāpt noteikumus, kas domāti tikai labi – jo viena reize neizbēgami novedīs pie nākamās, Korporācijai ir vajadzīgi cilvēki, uz ko paļauties, un “mēs taču visi redzam, kas notiek ar tiem, kuri ir aizgājuši no Centra”.

Precīzi astoņos no rīta nokāpju lejā no sava jumtistabas dzīvokliša, līdz stiepjot savu milzīgo, šausmīgi smago divriteni. Lietu, no kuras negrastos atteikties, lai arī par to zobojas visi, kam nav slinkums, – protams, uz veloceliņiem starp vieglajiem, oglekļa šķiedrā izlietajiem modernajiem braucamrīkiem es lavierēju kā neveikls laineris, taču arī tajā ir saglabājies kaut kāds īstums. Nu labi, es meloju. Tieši tāpat kā pūkaino mājrobotu es nevaru atļauties arī jaunu un modernu velosipēdu. Tāpēc es izliekos, ka man vajag kaķi un ka man vajag veco divriteni – ka tas ir stils un man neko jaunāku neprasās. Līdzīgi argumentēju, ka neizvēlos modernas lietas – “jo man ir stils, un mode man nav vajadzīga”. Tiesa, tehnoloģijām es naudu neskaitu. Taču tas nav sarežģīti, jo īpaši, ja tiek dotēta katra jaunāka gadžeta iegāde – vismaz nodokļu maksātājiem. Un es zinu, cik mokoši ir, ja telefona baterija izlādējas un pāris stundu, kamēr esi pārbraucienā no vienas vietas uz otru, nav iespējams to atdzīvināt. Tad ir jāpaliek vienatnē ar savām domām un nekādi nevari uzzināt, kas notiek pasaulē. Vai, vēl trakāk, kad pēkšņi programma uzkaras un no ballītes tu nokļūsti atpakaļ savā raupjajā un nedaudz noplukušajā realitātē. Tā nu reiz nav lieta, uz kā rēķina ietaupīt. Tas tā kā būtu skaidrs. Dzīvoju es pilsētas nomalē, taču pārāk ilgs laiks ceļā uz darbu nav jāpavada: visas ielas ātrāk vai vēlāk

atduras Centrā. Lūk, kad studēju, tad gan bija nepieciešamas vismaz divas stundas, lai no savas nomales nokļūtu līdz Universitātei.

Ierodoties ofisā, saņemu izdruku ar šodien veicamajiem uzdevumiem. Esmu otrā līmeņa darbinieks – augstāk nevar tikt, ja nav nokārtoti augstākās izglītības eksāmeni, taču es pēc diviem nomocītiem gadiem studijām atmetu ar roku. Un dzīve taču tāpat māca – re, es arī bez visas augstākās esmu tikusi jau otrajā līmenī. Atkarībā no dienas emocionālās aktivitātes man ir vai nu jāzvana Korporācijas klientiem, vai arī jādokumentē visi ienākošie zvani. Līdz šim man reti ir gadījušies tik augsti emocionālie rādītāji, ka es varētu atbildēt uz Korporācijas klientu zvaniem, taču boss man jau pāris reizi ir pateicis, ka es ātri mācos un pielāgojos, un devis mājienu, ka pavisam drīz es varēšu pārvākties uz trešo stāvu. Ja vien pati neizvēlēšos mūziku, ko klausīties. Bet tam vēl laika pietiek, man taču ir tikai nedaudz pāri par divdesmit. Tiesa, es jūtos vecāka par saviem gadiem. To man daudzi ir teikuši.

Nav jau tā, ka mēs pārstrādātos – pietiek laika pārbaudīt jaunumus sociālajos tīklos un ziņu lentēs, reizēm pat paslepšus paniekoties ar kādu spēli. Blogu gan esmu pametusi novārtā – tas aizņēma pārāk daudz laika, ātrāk un efektīvāk ir iekļauties 140 zīmēs. Vai arī fiksēt visādus jocīgus atgadījumus no Korporācijas ikdienas – piemēram, vakardien džeks tieši manā priekšā izgāza paplāti ar pārtikas granulām. Manus draugus tas interesē, un pēc šādu attēlu ielikšanas *Instagram* mēs ilgi sacenšamies par asprātīgākajiem komentāriem. Starp citu, man patīk Korporācijas pieeja pusdienām – atkarībā no

biometriskajiem ikrīta mērījumiem katram ēdnīcā tiek piešķirta paciņa ar mērci, kas jāpārlej pārtikas granulām. Ērti un vienkārši. Mēs ļoti ilgi irgojāmies par kolēģi, kurai no rīta mājās bija nestabils interneta savienojums, mērījumi netika veikti un viņa dabūja granulas bez piedevām. Tā viņas sejas izteiksme! Protams, var jau atteikties no pārtikas programmas un brīvajā stundā mēģināt izskriet ārpus darba, lai ātri papusdienotu kādā no retajām, noplukušajām ieskrietuvēm, kuru skaits gan pēdējā laikā arvien samazinās. Taču tā dara retais – pirmkārt, tas ir dārgi, otrkārt, Korporācijā vieglāk kāpt uz augšu, ja ievēro noteikumus. Un, treškārt, pusdienās ietaupīto laiku var izmantot gana lietderīgi. Piemēram, pieslēgties programmai “pusdienas pieczvaigžņu restorānā”, kā rezultātā tiek pamatīgi ietaupīta nauda, turklāt tas pie viena ir arī ļoti izglītojoši. Lai es aizietu uz restorānu Centrā, kur pasniedz Vidusjūras ēdienus, man būtu stingri jāpievelk josta vismaz mēnesi. Un tas tikai par rēķinu vien – pat negribas iedomāties, cik izmaksātu atbilstošs tērps. Pateicoties jaunākajām aplikācijām, es to varu izbaudīt, lieki netērējoties. Protams, protams, arī šīs simulētās izklaides nav gluži par velti, turklāt pārāk bieža šāda izklaidēšanās atstāj zināmu iespaidu uz taktikalajām un sensorajām spējām, kā arī rada zināmu traucsmes sajūtu, taču par visu dzīvē ir jāmaksā.

Taču šonakt redzētais mani bija padarījis nemierīgu. Tāda jocīga nepiepildītības sajūta. Uzreiz pēc granulu pusdienām es ieslīgu krēslā pie rakstāmgalda un, tā kā šī mēneša uzliktais limits izklaižu pirkšanai jau bija gandrīz pārtērēts, izvēlējos pastaigu pa tropu pludmali. Iespraudu ausīs reflektorus, iestatīju taimeri uz pusstundu un aizvēru acis.

Šo programmu biju izmantojusi jau daudzas reizes, taču šoreiz kaut kas bija citāds. Svešāds. Saule bija pārāk zemu virs horizonta, un ik pa brīdim matus izpluināja aukstas vēja aukas. Un nedabīgs klusums – es apkārt redzēju cilvēkus, taču viņu čalas skanēja gluži kā no citas telpas caur aizvērtām durvīm. Viņu rāmie šļaksti šoreiz šķita pārāk griezīgi. Un kāpēc tur bija lielas, baltas kaijas? Kaijas nedzīvo tropos, kaijas dzīvo ziemeļu jūrās. Es nogāju labu gabalu pa pludmales raupjajām, iesārtajām smiltīm, taču iecerētās atelpas vietā jutu arvien dziļāku aizkaitinājumu. Turklāt atcerējos šīs nakts sapni un nevilšus palūkojos uz jūras pusi – vai tur neparādīsies bronzas krāsas ragu smailes. “Stulbene,” pie sevis nošņācos un atvienoju sevi no programmatūras. Bija skaidrs, ka šī diena ir pagalam sabojāta. Daži no draugiem jau bija paguvuši ielikt draudzīgas “zvaigznītes” pie atjaunotā statusa, bija pat viens komentārs, “hei, lieliska pēcpusdiena” vai kaut kas tādā garā, taču es ātri vien izdzēsu atzīmi, ka tur būtu bijusi. Nīgri pārbaudīju telefona iestatījumus. ““Pēcpusdienas pastaiga 4.07.63” vēlas atjaunināt datus.” Jā, protams, esmu aizmirsusi pārbaudīt programmatūras atjauninājumus. Turpmākā dienas daļa pagāja, nervozi švikājot kājas zem galda, sajaucot trīs zvanu reģistrācijas laikus, un, kad monitors izslēdzās pats no sevis – mēs nestrādājam ilgāk par nolikto laiku, un principā tas ir aizliegts, lai nepārtērētu cilvēkresursus, – es biju tiešām atvieglota, ka šodiena drīz beigsies.

Parasti, tikko kā satumst monitors, es kādu laiku pavadu, lai izskatītu, kas gan jauns noticis pasaulē, pārbaudu, ko man iesaka pārtikas programma, un dodos

nopirkt kaut ko vakariņām. Šodien man neko no tā negribējās. Kvernēju pie galda, pētīdama nagus, un nevarēju saprast, kas gan ir tā dīvainā sajūta – it kā iekšā kaut kas trīsētu, cenšoties izlauzties. Nekomfortabli. Pamazām plašajā zālē izdzisa viena lampa pēc otras. Attapos, kad apgaitā cauri gaitenīem devās sargs. Zināju, ka viņš man jautās, vai kas noticis un kāpēc es neesmu jau prom. Un es uz šo jautājumu atbildēt negribēju – jo pati nezināju atbildi. Telefonā cits pēc cita uzblingoja aicinājumi no draugiem: ejam uz kino, vai gribi ar mums kopā nolēkt ar gumijām, atnāc ciemos – es tikko kā uzlauzu jaunāko *Counterstrike* versiju... Citā reizē aicinājums saslēgties visiem vienā programmā manī būtu izraisījis sajūsma – mēs to darījām bieži, un, būsīm godīgi, atzīme sociālajos tīklos, ka dari visu ko kopā ar draugiem, ceļ statusu. Un, jo biežāk tu ar kādu kopā iečekojies kādā aktivitātē, jo vairāk nāk aicinājumu piedalīties. Protams, bija spēles, ko varēja spēlēt vienatnē – spridzināt dažādu krāsu bumbas, minēt pareizo kāršu secību un citas –, taču jau kādu laiku tās bija izgājušas no modes. Lielā mērā tādēļ, ka tas it kā signalizēja – man nav, ko darīt, man nav draugu, ar ko atpūsties, mana dzīve ir garlaicīga, tāpēc es pavadu savus brīvos brīžus, mēģinot sasniegt nevienu neinteresējošus rekordus. Tāpēc, ja arī liela daļa šīs spēles joprojām spēlēja, privātuma iestatījumi bija sakārtoti tik uzmanīgi, lai no malas neviens to nevarētu pamanīt. Taču šim vakaram nekas no tā nebija piemērots. Lai arī iespēja aizmirsties un nedomāt, cenšoties sakārtot ģeometriskas figūras pareizā secībā, šķita pat ļoti vilinoša.

Izgāju no pelēkā akmens nama, uz kura ar lieliem burtiem greznojās Korporācijas nosaukums. Saules stari arvien zemāk lēnām slīdēja pāri greznajām fasādēm. Kā jau agrā pavasarī, piezagās vakara drēgnums. Parasti es būtu kāpusi uz divriteņa un devusies mājup, pa ceļam iegriežoties automātiskās uzpildes veikalā, kur atlika vien noskenēt pārtikas programmas ģenerēto kodu, lai pēc dažām minūtēm no automāta dzilēm tiktu izvemta bezkrāsaina papīra paka ar visu nepieciešamo. Vai, ja būtu īpaši radošs noskaņojums, es pat ietu iepirkties īstā lielveikalā gandrīz blakus mājām, kur, lai arī jāsamaksā nedaudz dārgāk, pati varu visu meklēt pa plauktiem, uz vietas izdomājot, kāda būs maltīte. Nedaudz darbošanās miniatūrājā virtuvē un pēc tam milzīga atzinība sociālajos tīklos – ēdiena gatavošana mājās ir kļuvusi par tādu retumu, ka katru īsta ēdiena īstu fotogrāfiju novērtē simti. Īsu brīdi apsvēru šādu piedzīvojumu – tomēr nē. Šovakar es pieslēdzu velosipēdu āra stāvvietā un bezmērķīgi devos pretējā virzienā – tieši pašā Centra Kodolā.

Uz labu laimi izvēlējos mūziku, kas skanēja ausīs, kamēr klīdu gar izgaismotajiem namiem, kur logos vīdēja cilvēku silueti. Ik pa brīdim nofiksēju ģeogrāfiskās koordinātas, lai neaizietu par tālu. Telefons ik pa brīdim uzvaroši iepīkstējās – es atkal un atkal atklāju jaunas vietas, kur nekad nebiju bijusi. Dīvaini, pie sevis nodomāju, es taču Centrā zinu gandrīz vai katru ielu. Man pretī nāca cilvēki – viņu sejas nevarēju saskatīt, jo tās bija noliekatas, skatiens iurbies telefona vai planšetes ekrānā. Tie daži, kuru skatienus uztvēru, raudzījās uz mani ar viegli maskētu izbrīnu. Zināju, ka Kodolā neiederos – te

vairāk uzturas tādi ļaudis kā mans priekšnieks, kura ikdiena noteikti atšķiras no manas, lai arī cik maz es par to zinātu. Pamazām ielas kļuva šaurākas, gāju, gandrīz vai pieskaroties palodzēm. Ik pa brīdim paskatījos, kas notiek aiz logiem – neierasti, bet cilvēki sarunājās, retajam no tiem varēja redzēt ieslēgtas audioiekārtas. Uzņēmu pāris bilžu, taču negribējās tās likt tiklos. Nebija pareizā apgaismojuma. Gaiss kļuva arvien spirdzinošāks, mazliet sala, taču es piekārtāju termošalli un uzslēju augstāk gaiši violetā mēteliša apkakli, nedaudz nožēlojot, ka, ļaujoties pavasara mānīgajiem saules stariem, mājās atstāju pūkaino cepuri. Jā, pūkains. Atcerējos par kaķi, kuram gribēju šovakar aiznest ko garšīgu, bet tūlīt pat aizmirsu šo domu – gan jau automātiskais ēdiena padevējs par viņu parūpēsies.

Nezinu, cik ilgi biju tā klejojusi, meklēdama kaut ko, pēc kā tik izmisīgi ilgojos, taču nespēju nosaukt vārdā. Pilsēta bija mainījusies. Strikti iezīmēto un izgaismoto ielu vietā likumoja šauras ieliņas, pamazām visam pāri klājās tumsa, un es sapratu, cik ļoti esmu izsalkusi. Ieslēdzot globālo pozicionēšanās sistēmu, sapratu, ka esmu aizklīdusi pārāk tālu, lai laikus tiktu mājās, turklāt emocionālo izsalkumu pastiprināja kurkstošais vēders. Ātri ielogojos savā bankas kontā – jā, tas jau ir mīnusus, taču līdz mēneša beigām atlikušas vēl tikai dažas dienas. Iespējams, šis ir tas vakars, kad tomēr varētu atļauties vaļības – pavakariņot ārpus mājas. Ārpus aplikācijām. Pa īstam paēst. Kopš pēdējām īstajām vakariņām bija pagājis krietns laiks. Turklāt tāpat kaut kas jau ir aizgājis šķērsām. Un, būsim atklāti, tas būs īsts piedzīvojums, par ko stāstīt draugiem.

Un tad es ieraudzīju to. Zilas govs galvu. Pareizāk sakot, nemākulīgas rokas uztrieptu kaut ko, kas izskatījās pēc zilas govs vai, iespējams, vērša galvas uz sanaglotu dēļu izkārtnes. Atceroties iepriekšējās nakts piedzīvojumus, paskatījos savā *Instagram* kontā, kur bija sakrājies vēl pārdesmit neapskatītu komentāru. Zem zilo jūras vēršu bildēm. Muļķīga sakritība, pie sevis nomurmināju. Taču pavēru robustās durvis, un nāsīs tik spēcīgi iecirtās ēdiena smarža, ka, pat īsti nepiedomājot, devos iekšā.

Lai arī bija jānokāpj tikai daži pakāpieni, es sajutu, kā man tiek pievērsti vairāki skatieni. Telpa nebija liela, vien daži galdiņi. Ātri pamanīju vismazāko pašā stūrī un tur piesēdu. Kā ierasts, paņēmu telefonu, lai iečekotos *Forsquare*. Tajā brīdī mani pārsteidza izteismīgs krekšķis. Palūkojos uz gludi skūto puisī aiz bāra letes. Viņam bija koši zilas acis un absolūti neizteismīga seja. Kā no datorspēles, ko pēdējoreiz biju spēlējusi... pirms nez cik gadiem. "Pie mums telefonus nelieto," viņa balss skanēja kā no vēl citas programmas. Bez emocijām, vienlaikus ļoti pārlicinoša. Pie sevis pavīpsnāju, taču telefonu ieegrūdu kabatā. Ja jau piedzīvojums, tad piedzīvojums. Turklāt ļoti gribēju pajautāt par izkārtni. Taču pēc tam viņš man vairs nepievērsa uzmanību, ja neskaita ēdienkartes nomešanu man priekšā. Es kaut kā sapratu, ka te neiederos, taču izsalkums bija spēcīgāks par situācijas analīzi. Vienu brīdī iedomājos – varbūt vienkārši ir jāpieceļas kājās un jāiet prom. Bet mūzika, kas skanēja, nē, drīzāk plūda cauri visai telpai, mani gandrīz vai paralizēja. Es nekad iepriekš neko līdzīgu nebiju dzirdējusi. Tik vienkāršs ritms, tik patiesa balss – es acu priekšā redzēju to gaišmataino sievieti, kas, visticamāk, nekad

nebija ienākusi šajās telpās, taču ar vizzinošu pārliecību dziedāja par to, cik ļoti pasaule spēj salauzt sirdi, un par to, ka tirgošanās vienmēr nāk ar cenu. Dziedāja tik ļoti atšķirīgi no tā, ko biju klausījiesies ikdienā. Man gribējās palūgt, lai zilacainais puisis nosauc viņas vārdu, taču sakautrējās – viņi tāpat uz mani skatījās kaut kā ļoti dīvaini. Tāpēc ātri pasūtīju kaut kādu ēdienu, kura nosaukumā atpazinu vārdu “čili”. Viņš man pajautāja, kādu viņu dzeršu pie vakariņām. Lai arī līdz šim es nebiju dzērusi viņu ārpus PPPP aplikācijām, sapratu, ka šī ir īstā reize, kad to nogaršot. Man atnesa glāzi jokaini skābeni smaržojoša dzēriena, kas raisīja gluži citādas sajūtas nekā virtuālajā vidē. “*Montepulciano*,” viņš teica, nemainīdams sejas izteiksmi un izvairoties no mana acu skatiena. Dzēriena nosaukums izskanēja gluži kā dobjš zvans – es tādu biju dzirdējusi vienā no draugu pasākumiem, kad mēs visi pieslēdzāmies kaut kādai vēstures programmai (atziņu, samērā garlaicīgai).

Jau gandrīz biju pabeigusi ēst, kad sajutu svaiga gaisa brīzi. Tik ļoti līdzīgu tai, kas bija palikusi man atmiņā kopš simulācijas – tās, kurā es satiku zilos jūras vērsus. Ievilku elpu dziļi plaušās. “Jūra mums ir tepat blakus,” klusi ierunājās zilacainais puisis. Es pat nebiju pamanījusi, kurā brīdī viņš bija pienācis. Kaut kas īsti nebija kārtībā – es zināju, ka Pilsēta ir blakus jūrai, taču nekad nebiju aizgājusi līdz tai. Nevar būt, ka esmu tikusi līdz pašai Robežai. Jautājoši skatījos uz viņu. Viņš neko vairāk neatbildēja, vien pavēra durvis, kuras līdz tam nebiju pamanījusi.

Cauri mākoņiem spiedās liega mēness gaisma, taču visapkārt valdīja nospiedoša tumsa. Varēja sajust

pārpalikušās miglas atliekas, gaiss, ejot tuvāk ūdenim, mainījās – siltas lāmas mijās ar vēsām aukām. Jutu, kā man kurpes piebirst ar baltām un smalkām smiltīm. Telefons bija palicis tur, zem zilā vērša izkārtnes. Redzēju, kā mani no attāluma vēro daži silueti: dažs – miesās kupls, dažs – izslējis savu gluži kā akmeni izcirsto profilu pret satumsušajām debesīm. Gaisā kļiedza kaijas. Kārklos bija sapinušās izpluinītas miglas vērpētes, drīzāk nojaušamas, ne saskatāmas. Taču ne miņas no iepriekšējās nakts sapņa, tieši otrādi – es, lai arī (pati par sevi smeļoties) meklēju viņos bronzas krāsas ragus, gāju arvien tuvāk jūrai un jau biju gatava tajā iebrist. Kad.

Es sajutu dūrienu pakausī. Nē, ne asu. Drīzāk atslābiņošu. Un lēnām nokritu smalkajās smiltīs, ar katru šūnu sajūtot, kā manas rokas un kājas organiski iekļaujas tik bālajā līdzenumā. Noteikti sanāktu smuka *Instagram* bilde, vēl paguvu nodomāt. Bet telefona man līdzī nebija. Nebija nekā. Tikai es ar smiltīm un jūru, no kuras ārā nenāca zilie jūras vērši, lai arī es pēc tiem gandrīz vai izmisīgi ilgojos. Tajā brīdī es līdz nelabumam gribēju pieskarties bronzas krāsas ragiem, lai sajustu vismaz kaut ko. Nē. Toties pār mani sāka slīdēt gaismas – es sajutos gluži kā uz skatuves. Redzēju, kā pār mani noliecas sejas. Izbrīnītas, pārsteigtas. Tās zilās acis es taču jau biju redzējusi. Kaut kas sāka čerkstēt, pīkstēt. Sēcoša balss jautāja: “Vai 00563AM31 ir neitralizēts? Gaidu atbildi.” Manu acu priekšā iemirgojās zaļa gaismiņa, un glāsmaina balss – nez kāpēc es iedomājos par zilām acīm – glāsmaina balss atbildēja: “Uzsākam deaktivizāciju, droīds 00563AM31 ir sagatavots pārvešanai.” Balsis virs manis kaut ko runāja

par nojukušu programmu, par nepieciešamību pārskatīt vizualizācijas. Es muļķīgi smaidīju un gribēju vien piebilst, ka es arī gribu redzēt droīdu. Taču nepaguvu. Pēdējais, ko redzēju, bija zilas acis, kas manī uzmanīgi vērās no zila vērša purna.